

Arrest

nr. 292 841 van 16 augustus 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacombélaan 59-61/5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 februari 2023 tot weigering van de afgifte van een verklaring van inschrijving.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 februari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2023.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat L. DENYS en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 4 februari 2002, als werknemer, een aanvraag in tot vestiging. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.2. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 15 juni 2021 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot beëindiging van het verblijf, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 261 988 van 11 oktober 2021 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissingen tot beëindiging van het verblijf, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod van 15 juni 2021.

1.4. Verzoeker diende op 11 januari 2023 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.5. Verweerder nam op 10 februari 2023 de beslissing tot weigering van de afgifte van een verklaring van inschrijving. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 16 februari 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betreft:

[O.S.]

Nationaliteit Nederland

[...]

Op 11.01.2023 hebt u een aanvraag voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19) ingediend, zodat u een recht op verblijf als burger van de Europese Unie kan worden toegekend.

Voor de erkenning van een recht op verblijf als zelfstandige moeten echter niet enkel de voorwaarden van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen worden nageleefd, maar moet men ook het recht hebben om België binnen te komen.

U beschikt echter tijdelijk niet over dit recht, aangezien u een inreisverbod kreeg (bijlage 13sexies), met een duur van 10 jaar, dat op 15.06.2021 is opgelegd en nog steeds geldig is tot 14.06.2031.

Opdat u legaal naar België kunt terugkeren, moet u eerst de schorsing of de opheffing van dit inreisverbod aanvragen, op basis van wijzigingen in uw situatie.

Overeenkomstig artikel 44decies, § 2, van de wet van 15.12.1980 voornoemd, moet de aanvraag tot schorsing of opheffing van het inreisverbod vanuit het land van oorsprong of van verblijf van de burger van de Unie worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde. Indien deze aanvraag niet overeenkomstig paragraaf 2 van dit artikel wordt ingediend, weigert de minister of zijn gemachtigde de aanvraag in overweging te nemen (artikel 44, § 3. van dezelfde wet).

De vaststelling dat dit inreisverbod nog steeds van kracht is, is voldoende om de intrekking van bijlage 19 te rechtvaardigen. De afgifte van deze bijlage moet als onbestaande worden beschouwd in de zin van het algemene principe van intrekking van administratieve rechtshandelingen.

De afgifte van de bijlage 19 d.d. 11.01.2023 moet dus als onbestaand worden beschouwd.

Omdat er geen aanvraag tot schorsing of opheffing conform artikel 44decies, § 2, van de wet van 15.12.1980 is ingediend, moet u gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en ook aan het inreisverbod die u beiden op 15.06.2021 werden opgelegd.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij stelt het volgende in zijn synthesesamenvatting:

“Verzoeker diende zijn aanvraag tot verblijf van meer dan 3 maanden in als Benelux-onderdaan op grond van de Overeenkomst van 19 september 1960 inzake de tenuitvoerlegging van de artikelen 55 en 56 van het Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie.

Verweerder beoordeelt deze aanvraag op grond van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Aldus motiveert hij niet ten aanzien van de door verzoeker bij zijn aanvraag ingediende rechtsgrond.

De beslissing is bijgevolg niet formeel gemotiveerd.

De nota met opmerkingen

- 1. Verzoeker diende een aanvraag in op grond van de artikelen 40 en 42 van de Vreemdelingenwet. Nergens uit de afgeleverde bijlage 19 blijkt dat hij zich beroept op het Beneluxrecht.*
- 2. Bij lezing van het verzoekschrift blijkt overigens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en daarop inhoudelijke kritiek levert. Zijn middel is onontvankelijk bij gebrek aan belang.*

Replik

- 1. Wanneer een Nederlander een aanvraag tot verblijf van meer dan 3 maanden indient, bepaalt de Vreemdelingenwet en het Vreemdelingenbesluit maar één bijlage om daarvan ontvangst te melden, namelijk de bijlage 19. Verweerder heeft nagelaten bij wet te voorzien welk document dient afgeleverd te worden wanneer een Nederlander (of een Luxemburger) een aanvraag indient op grond van de Overeenkomst van 19 september 1960 inzake de tenuitvoerlegging van de artikelen 55 en 56 van het Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie.*

Bijgevolg kan uit de afgifte van de bijlage 19 niet afgeleid worden dat verzoeker deze Overeenkomst van 19 september 1960 niet inroept.

Verzoeker heeft wel degelijk de verklaring waarvan sprake in het feitenrelaas afgegeven. De Stad Antwerpen is de aangestelde van verweerder, en bijgevolg is verweerder verantwoordelijk voor de handelingen van de Stad. Indien de Stad verzuimd heeft deze verklaring mee te delen aan verweerder, is dat voor verzoeker een res inter alios acta. Verweerder zegt ook niet of hij bij de Stad nagevraagd heeft of deze verklaring door verzoeker werd afgegeven.

- 2. Verweerder verliest uit het oog dat tegelijkertijd de schending van de formele en van de materiële motiveringsplicht kan ingeroepen worden (RvS 11 december 2015, nr. 233.222; RvV 10 november 2016, nr. 177.643). Het is niet omdat in een ander middel verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de bestreden beslissing, dat hij in dit middel niet de schending van de formele motiveringsplicht kan inroepen.”*

2.1.2. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers uiteengezet dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat nog steeds geldig is en dat hij slechts naar België kan terugkeren indien dit inreisverbod wordt geschorst of opgeheven. Verweerder heeft geduid dat, gelet op artikel 44decies, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet), een dergelijke aanvraag tot schorsing of opheffing van het inreisverbod dient te gebeuren vanuit het land van herkomst. Hij heeft geconcludeerd dat, aangezien verzoeker heden geen recht heeft om België binnen te komen, geen recht op verblijf kan worden erkend. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker beweert dat hij de administratieve diensten van de stad Antwerpen een schriftelijke verklaring overhandigde waarin hij – volgens zijn feitenrelaas – met verwijzing naar artikel 2 van de Overeenkomst van 19 september 1960 inzake de tenuitvoerlegging van de artikelen 55 en 56 van het Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie, goedgekeurd bij wet van 29 mei 1962 (hierna de Overeenkomst van 19 september 1960), argumenteerde dat verweerder ten aanzien van hem geen beslissing tot het opleggen van een inreisverbod kon nemen en het inreisverbod bijgevolg als “niet-bestaand” moet worden beschouwd. Hij stelt ook dat hij verzocht om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten op grond van deze overeenkomst. Hij brengt evenwel geen stuk aan waaruit blijkt dat deze bewering enige grond heeft. In het aan de Raad voorgelegde administratief dossier is slechts een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving opgenomen waarin wordt aangegeven dat verzoeker een aanvraag indiende in toepassing van artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Daar er geen bewijs voorligt dat verzoeker enig recht op verblijf op grond van een andere bepaling dan voormeld artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft laten gelden kan niet worden besloten dat verweerder de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 schond door in casu niet uiteen te zetten waarom geen recht op verblijf kan worden geput uit enige bepaling van de Overeenkomst van 19 september 1960.

Ten overvloede moet worden gesteld dat, indien verzoeker effectief een dergelijke schriftelijke verklaring zou hebben overgemaakt, er hoe dan ook niet kan worden besloten dat een draagkrachtige motivering ontbreekt. Aangezien de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod waarnaar verweerder verwijst definitief in het rechtsverkeer aanwezig is – verzoeker heeft zijn rechtsmiddelen tegen deze beslissing immers uitgeput – kon verweerder deze beslissing niet als “niet-bestaand” beschouwen en diende hij omtrent deze evidentie geen toelichting te verstrekken. Het bestaan van deze beslissing is een feit en vereist geen nadere overwegingen.

Verzoekers argumentatie gaat schijnbaar ook uit van de incorrecte veronderstelling dat, in casu, meer rechten kunnen worden geput uit de Overeenkomst van 19 september 1960, waardoor deze bepaling noodzakelijk bij de besluitvorming diende te worden betrokken. In dit verband merkt de Raad op dat het niet ter discussie staat dat het recht op verblijf van een burger van de Unie in een andere lidstaat van de Europese Unie op algemene wijze is geregeld in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), waarvan de bepalingen werden omgezet in de Belgische wetgeving. Het bestaan van een algemene Europese regelgeving inzake het recht op binnenkomst en verblijf van burgers van de Unie sluit niet uit dat ook nog andere, meer, specifieke, bepalingen inzake deze materie rechtskracht kunnen hebben. In dit verband moet erop worden gewezen dat artikel 350 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) als volgt luidt:

“De bepalingen van de Verdragen vormen geen beletsel voor het bestaan en de voltooiing van de regionale unies tussen België en Luxemburg alsmede tussen België, Luxemburg en Nederland, voor zover de doelstellingen van die regionale unies niet bereikt zijn door toepassing van de Verdragen.”

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna het Hof van Justitie) blijkt dat deze bepaling – voorheen artikel 233 van het EEG-Verdrag – beoogt te voorkomen dat de regionale unie van Nederland, België en het Groothertogdom Luxemburg door de toepassing van het Europese Unierecht uiteen zou vallen of in haar ontwikkeling zou worden belemmerd en zij aldus de drie betrokken lidstaten in staat stelt om, in afwijking van de voorschriften van het Europese Unierecht, de bepalingen toe te passen die binnen hun unie gelden, voor zover die unie verder is voortgeschreden dan de gemeenschappelijke markt (cf. HvJ 16 mei 1984, nr. C-105/83, Pakvries, § 11). Bepalingen zoals de Overeenkomst van 19 september 1960 kunnen derhalve verder uitwerking hebben indien er een doelstelling wordt bij nagestreefd die niet wordt bereikt door de toepassing van het Europese Unierecht. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit het geval is. Er blijkt geenszins dat de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG niet verenigbaar zijn met de door verzoeker aangehaalde bepalingen van de Overeenkomst van 19 september 1960 en in artikel 2 van deze overeenkomst – waarin is bepaald dat

onderdanen van België, Nederland en het Groothertogdom Luxemburg zich op elkaars grondgebied mogen vestigen indien zij over voldoende bestaansmiddelen beschikken en van goed zedelijk gedrag zijn – in een ruimere bescherming is voorzien voor Nederlanders die zich in België wensen te vestigen. Ook in artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG is immers vastgelegd dat een burger van de Unie die werknemer of zelfstandige is of beschikt over voldoende bestaansmiddelen een recht op verblijf kan laten gelden. Dit recht is evenwel onderhevig aan beperkingen. In artikel 5 van de Overeenkomst van 19 september 1960 wordt uitdrukkelijk verwezen naar de mogelijkheid om maatregelen te nemen ten aanzien van onderdanen van Nederland, België en het Groothertogdom Luxemburg die een *“gevaar opleveren voor de nationale veiligheid, of indien zij, bij gewijsde veroordeeld wegens een bijzonder ernstig misdrijf, een bedreiging vormen voor de gemeenschap van dat land”*. Een soortgelijke bepaling kan worden teruggevonden in artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG, met dien verstande dat deze bepaling verder is uitgewerkt en dus een ruimere bescherming biedt. De Overeenkomst van 19 september 1960 bevat namelijk geen verdere bepalingen omtrent de mogelijkheid voor burgers om te laten vaststellen dat zij niet langer een gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid en om een maatregel waardoor hen de toegang tot andere landen is onzegd te laten opheffen. De richtlijn 2004/38/EG bevat, in artikel 32, wel een dergelijke regeling, waarvan verzoeker – zoals verweerder terecht heeft vastgesteld – geen gebruik heeft gemaakt. Er kan dan ook niet worden besloten dat de artikelen 2 en 5 van de Overeenkomst van 19 september 1960 nog een zelfstandige betekenis toekomt (cf. mutatis mutandis RvS NL, 16 februari 2010, nr. 200904699/1/V1) en verzoeker uit deze bepalingen rechten zou kunnen putten die hij niet kan putten uit het Europese Unierecht. Bijgevolg kan ook om deze reden niet worden besloten dat enige verwijzing naar de bepalingen van de Overeenkomst van 19 september 1960 in de bestreden beslissing vereist zou zijn.

Verzoekers betoog ter terechtzitting dat, aangezien verweerder wordt geacht de wet te kennen, het niet vereist was dat hij in zijn verblijfsaanvraag uitdrukkelijk verwees naar de Overeenkomst van 19 september 1960 en verweerder dus had moeten uiteenzetten waarom voormelde overeenkomst niet van toepassing was, wijzigt niets aan het voorgaande.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in zijn tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 2 van de Overeenkomst van 19 september 1960, van de artikelen 40 en 43 van de Vreemdelingenwet en van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Zijn betoog in zijn syntheseseminarie luidt als volgt:

“In verscheidene arresten heeft de Raad beslist, voor familieleden van een Unieburger, dat een beslissing waarbij een aanvraag tot verblijf van meer dan 3 maanden niet in overweging genomen wordt, nadat aan de verzoeker een bijlage 19ter was afgeleverd, geen rechtsgrond heeft, waardoor de formele motiveringsplicht wordt geschonden (RvV 8 maart 2021, nr. 250.603; 6 september 2021, nr. 260.227; 7 juli 2022, nr. 275.130).

Dat moet a fortiori gelden voor een Unieburger zelf. Ook in de bestreden beslissing wordt geen rechtsgrond aangeduid om te stellen dat de afgifte van de bijlage 19 als onbestaande moet worden beschouwd. De afgifte hiervan doet rechten ontstaan en verweerder kan deze niet negeren.

Noch artikel 2 van de Overeenkomst van 19 september 1960, noch enig ander artikel van deze Overeenkomst laten toe een aanvraag tot verblijf af te wijzen omwille van een inreisverbod, dat op grond van het Beneluxrecht overigens niet toegelaten is te nemen t.a.v. een Nederlander. Bijgevolg wordt dit artikel 2 geschonden.

In ondergeschikte orde: een Unieburger die een aanvraag tot verblijf van meer dan 3 maanden indient, kan enkel een weigering krijgen op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat door verweerder niet ingeroepen wordt, en op grond van artikel 51, § 2, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit met kennisgeving van een bijlage 20. Noch artikel 40, noch artikel 52, § 2, tweede lid voorzien in de afgifte

van een beslissing waarbij de aanvraag niet in overweging wordt genomen en de afgifte van een bijlage 19 als onbestaande wordt beschouwd.

De nota met opmerkingen

1. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing geen rechtsgrond heeft, en daardoor de formele motiveringsplicht geschonden wordt. Deze kritiek kan niet aanvaard worden vermits verzoeker inhoudelijke kritiek op de bestreden beslissing levert, en bijgevolg ontbeert verzoeker het vereiste belang.
2. Op 10 januari 2023 diende verzoeker een aanvraag in tot verblijf van meer dan 3 maanden en ontving een bijlage 19. Evenwel ontving hij op 15 juni 2021 een inreisverbod voor een duur van 10 jaar. Terecht wordt in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 44decies, § 2 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan vanuit het land van herkomst of verblijf een aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden ingediend, vooraleer verzoeker wettelijk kan terugkeren naar België. Dit inreisverbod is nog steeds van kracht zodat verzoeker niet het recht heeft om in België aanwezig te zijn, laat staan dat hij een aanvraag tot verblijf kan indienen.

Verweerder verwijst naar de definitie van het inreisverbod in artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet. Deze definitie impliceert dat de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, gedurende de termijn hiervan niet in België kan verblijven of binnenkomen en geen aanvraag tot verblijf kan indienen.

Het standpunt van verweerder werd bevestigd door de Raad van State in zijn arrest van 9 augustus 2016 nr. 235.596.

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 44decies Vw. en heeft bijgevolg wel degelijk een rechtsgrond.

3. De verwijzing naar artikel 2 van de Overeenkomst van 1 januari 1970 (lees: 19 september 1960) inzake de tenuitvoerlegging van de artikelen 55 en 56 van het Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie is niet pertinent. Artikel 6 van deze Overeenkomst bepaalt immers dat in de gevallen bedoeld in de artikelen 4 en 5 onderdanen van een verdragsluitende partij die in een andere verdragsluitende partij verblijven, in plaats van verwijderd te worden van het grondgebied, kunnen gedwongen worden bepaalde plaatsen of streken te verlaten en daarvan verwijderd te blijven.

Anders dan wat verzoeker betoogt voorziet de voornoemde Overeenkomst wel degelijk uitdrukkelijk in de mogelijkheid om aan onderdanen van verdragsluitende partijen het bevel op te leggen om van het grondgebied verwijderd te blijven. Zulks betreft wel degelijk de mogelijkheid tot het opleggen van inreisbeperkingen, met inbegrip van een inreisverbod voor een duur van 10 jaar.

Dit ligt in lijn met de Belgische regelgeving inzake het opleggen van inreisverboden aan Unieburgers.

4. In de mate dat verzoeker aanvoert dat een weigeringsbeslissing uitsluitend kan genomen worden op grond van artikel 43 Vw., werd in de bestreden beslissing terecht verwezen naar artikel 44decies. Daaruit blijkt dat er slechts één procedure is tot het verkrijgen van de opschorting of opheffing van een inreisverbod, waarbij elke aanvraag hiertoe die op een andere wijze wordt ingediend, niet in overweging kan worden genomen. De door verzoeker ingediende aanvraag tot verblijf kan bijgevolg niet in overweging worden genomen als een impliciet verzoek tot opheffing of opschorting van het opgelegde inreisverbod.

Bijgevolg kon verweerder inderdaad enkel vaststellen dat verzoeker niet het recht heeft om zich in België te bevinden, zodat vanuit dit grondgebied geen aanvraag tot verblijf kan worden ingediend.

5. Er kan geen toepassing worden gemaakt van artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, dat enkel van toepassing is op familieleden van Unieburgers. Voor zover verzoeker bedoelt artikel 50, § 2 van dit besluit, dient vastgesteld te worden dat deze bepaling geen betrekking heeft op de hypothese waarin een aanvraag tot verblijf werd ingediend door een Unieburger die onder verbod staat om op het Belgisch grondgebied aanwezig te zijn. Verweerder verwijst naar RvV 9 maart 2017, nr. 183.638.

Verweerder heeft binnen de hem ter zake toegekende bevoegdheid geoordeeld dat de afgegeven bijlage 19 als onbestaand moet worden beschouwd, gelet op het bestaande inreisverbod.

Replik

1. *M.b.t. de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht negeert verweerder opnieuw de rechtspraak volgens dewelke tegelijkertijd de schending van de formele en de materiele motiveringsplicht kan worden ingeroepen.*
2. *Verweerder citeert artikel 1, 8° Vw. foutief. Met de kritiek m.b.t. deze bepaling kan bijgevolg geen rekening worden gehouden.*

Artikel 44decies Vw., aangehaald in de bestreden beslissing, is een procedurebepaling: waar moet de aanvraag tot schorsing of intrekking van een inreisverbod ingediend worden. Deze bepaling kan geen antwoord vormen op een aanvraag tot verblijf en kan bijgevolg geen rechtsgrond zijn voor een negatieve beslissing over de aanvraag tot verblijf van verzoeker.

Verweerder geeft een onvolledige lezing van het cassatiearrest nr. 235.596. In deze zaak had verweerder als eiser in cassatie 2 middelen opgeworpen, en hij verwijst enkel naar het antwoord van de Raad van State op het tweede middel.

Het gecasseerde arrest van de Raad had beslist, m.b.t. een vreemdeling met een inreisverbod die als vader van een Belgisch kind op grond van artikel 40ter Vw. verblijf vroeg, dat, hoewel de beslissing van verweerder als een niet-inoverwegingname van de aanvraag wordt bestempeld, dit moet beschouwd worden als een weigering van verblijf. Volgens de eerste rechter is het motief dat verwijst naar het bestaan van een inreisverbod als hinderpaal voor het indienen van een aanvraag tot verblijf, foutief want dit motief is strijdig met artikel 43 Vw., waarvan de verenigbaarheid met de beslissing niet wordt onderzocht. Verweerder vecht dit als eiser in cassatie in een eerste middel aan door te verwijzen naar de (toen juiste) versie van artikel 1, 8° Vw., waarvan de inhoud de vreemdeling verbiedt in België te zijn en een aanvraag tot verblijf in te dienen, zonder de schorsing of intrekking van het inreisverbod te hebben verkregen. Het bestreden arrest negeert het bestaan van het inreisverbod. De Raad van State verwerpt dit eerste middel door te stellen dat, ook al dient niet onderzocht te worden of aan het familielid van een Belgisch minderjarig kind dat aan een inreisverbod onderworpen is, een recht op verblijf kan worden toegekend, dit inreisverbod niet impliceert dat de vreemdeling verstoken wordt van de mogelijkheid om een aanvraag tot verblijf in te dienen. De vreemdeling handelt niet onwettig door een aanvraag tot verblijf in te dienen omdat hij niet aan de vereisten daaraan voldoet (punt 11).

Het arrest van de Raad van State bevestigt bijgevolg de stelling van verzoeker, en niet die van verweerder.

In zijn nota met opmerkingen citeert verweerder het antwoord van de Raad van State op het tweede middel, dat de Raad van State gegrond acht. Dit tweede middel gaat niet over de vraag of de vreemdeling een aanvraag tot verblijf kan indienen, maar wel of de aanvraag tot verblijf gegrond is ongeacht het bestaan van een inreisverbod. Deze discussie heeft geen betrekking op de hier bestreden beslissing. Wat de Raad van State beslist, is bijgevolg hier niet pertinent.

Wat het eerste middel betreft heeft de Raad van State zijn leer bevestigd in een arrest dezelfde dag uitgesproken als het vorige, nr. 235.598 en in een arrest van 13 december 2016 nr. 236.752, waarbij telkens de cassatieberoepen van verweerder verworpen werden.

3. *Door te stellen dat verzoeker niet pertinent kan verwijzen naar artikel 2 van de Overeenkomst van 19 September 1960 gelet op artikel 6 van deze Overeenkomst, aanvaardt verweerder dat deze Overeenkomst hier van toepassing is.*

Dat is de evidentie zelve: verweerder moet met elke rechtsnorm rekening houden van toepassing op de aanvraag tot verblijf ingediend door een Nederlander die in België, zijnde een andere verdragsluitende partij van de Benelux, zulke aanvraag indient, maar het dient onderstreept te worden. Dat volgens verweerder verzoeker bij de indiening van zijn aanvraag het Beneluxrecht niet ingeroepen heeft, doet bijgevolg niet ter zake.

De verwijzing naar artikel 6 is niet pertinent. Het gaat over een maatregel "in stede van verwijderd te worden van het grondgebied", dus in plaats van een verwijdering, waarbij de vreemdeling gedwongen kan worden bepaalde plaatsen of streken te verlaten en daarvan verwijderd te blijven. Het gaat om "een minder ingrijpend alternatief voor de verwijdering" (Bert Swart, De toelating en uitzetting van vreemdelingen, 1978, 463). Een gelijkaardige bepaling bestond ook in de Vreemdelingenwet, waar artikel 22, tot de wijziging op 24 februari 2017 bepaalde: "In de gevallen waarin de vreemdeling de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad, kan de Minister hem verplichten bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven. De overtreder kan teruggewezen of uitgezet worden". Het ging om een beperking van de bewegingsvrijheid, niet om een verwijderingsmaatregel (Marc De Kock, Jan De Ceuster, Joris De Jonghe en Pieter Van Nuffel, De nieuwe verblijfsregeling voor vreemdelingen, 1982,174). Artikel 6 heeft dus niets te maken met een inreisverbod.

4. Zoals hoger reeds vermeld, heeft artikel 44bis te maken met procedureregels, en niet met redenen om een aanvraag tot verblijf te weigeren.

Artikel 44bis heeft aldus niets te maken met artikel 43 Vw.

5. In het beroep is in het tweede middel tweemaal sprake van artikel 51, § 2, tweede lid Vb. (en eenmaal ten onrechte van artikel 52, § 2, tweede lid). Verzoeker bedoelt niet artikel 50, § 2 Vb.

De verwijzing naar het arrest nr. 183.638 van de Raad is niet pertinent. Het ging om een derdelander familielid van een Belg, waarvan de Raad stelt dat hij geen aanvraag kan indienen omwille van een bestaand MB tot terugwijzing. Zoals de hoger vermelde arresten van de Raad van State van 9 augustus en 13 december 2016 aangeven, kan op een Unieburger niet dezelfde redenering toegepast worden."

2.2.2. Allereerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing slechts kan worden beschouwd als een beslissing waarbij wordt geweigerd om verzoekers aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving in te willigen. Het gegeven dat verweerder in de bestreden beslissing aangeeft van oordeel te zijn dat "de intrekking van de bijlage 19" gerechtvaardigd is en dat "de afgifte van deze bijlage als onbestaande moet worden beschouwd in de zin van het algemene principe van intrekking van administratieve rechtshandelingen" doet hieraan geen afbreuk. De bewoordingen van de bestreden beslissing laten immers duidelijk verstaan dat verweerder weigert een gunstig gevolg te geven aan de door verzoeker ingediende verblijfsaanvraag. Er kan niet worden gesteld dat verweerder verzoekers aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving zonder meer niet in overweging heeft genomen. Hij heeft immers uiteengezet waaruit het beletsel bestaat om deze aanvraag in te willigen.

Daarnaast moet worden gesteld dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn standpunt dat in de bestreden beslissing niet de rechtsgrond kan worden teruggevonden op basis waarvan deze beslissing werd genomen. Verweerder heeft immers duidelijk aangegeven dat verzoeker niet enkel dient te voldoen aan de in artikel 40 van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten, doch dat hij ook het recht moet hebben om België binnen te komen alvorens een recht op verblijf als zelfstandige kan worden erkend. Verweerder heeft nader toegelicht dat verzoeker geen dergelijk recht op binnenkomst heeft, aangezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat nog geldingskracht heeft. Het gegeven dat verweerder niet naar een specifieke wets- of reglementaire bepaling verwijst waarin is voorzien dat een verblijfsaanvraag kan worden afgewezen omdat de aanvrager niet is gerechtigd om het Rijk binnen te komen impliceert niet dat hij naliet de juridische argumentatie waarop hij zich baseerde om de bestreden beslissing te nemen weer te geven. Verweerder heeft immers gewezen op de door de wetgever bepaalde draagwijdte van een rechtsgeldig inreisverbod en de hieraan verbonden gevolgen en zijn uiteenzetting laat dus toe de juridische grondslag waarop hij zich baseerde vast te stellen.

In zoverre verzoeker verwijst naar arresten van de Raad waarbij werd vastgesteld dat er geen rechtsgrond bestond om een beslissing tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet in overweging te nemen kan het volstaan op te merken dat de arresten van de Raad geen precedentswerking hebben en dat niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot deze arresten vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak.

Verzoeker voert, subsidiair, aan dat de juridische grondslag waarop verweerder zich baseert kaduuk is. Hij betoogt immers dat in casu een weigeringsbeslissing enkel kan worden genomen op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden kan

weigeren wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf of om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid impliceert evenwel niet dat verweerder geen andere weigeringsmotieven zou kunnen gebruiken, die steun vinden in andere wetsartikelen. De Raad wijst er in dit verband op dat het, gelet op het feit dat artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod definieert als *“de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt”*, het niet verkeerd is om te overwegen dat een inreisverbod een beletsel vormt om het Rijk binnen te komen en dat een burger van de Unie, die om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, geen toegang heeft tot het Rijk ook geen recht op verblijf kan genieten zolang dit inreisverbod niet werd geschorst of opgeheven. Er blijkt ook niet dat verweerder door het bestaan van een geldig inreisverbod als een reden aan te voeren om de ingediende verblijfsaanvraag af te wijzen een standpunt heeft ingenomen dat niet verenigbaar is met het Unierecht. In dit verband moet worden geduoid dat in artikel 32 van de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk wordt aangegeven dat personen die het voorwerp uitmaakten van een verwijderingsbesluit om redenen van openbare orde of openbare veiligheid na een redelijke termijn argumenten mogen aanbrengen om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit rechtvaardigden om jegens hen een verwijderingsmaatregel uit te vaardigen, doch dat zij gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang tot het grondgebied van de betrokken lidstaat hebben. A fortiori hebben deze personen geen recht van toegang indien geen dergelijke aanvraag in behandeling is. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt ook dat een herbeoordeling van het gevaar dat van de vreemdeling uitgaat in een situatie zoals in casu niet is vereist (cf. mutatis mutandis HvJ 14 september 2017, nr. C- 184/16, Petrea, § 49).

Verzoekers toelichting dat artikel 2 van de Overeenkomst van 19 september 1960 of enig ander artikel van deze overeenkomst niet voorziet in de mogelijkheid tot het afwijzen van een verblijfsaanvraag omwille van het bestaan van een inreisverbod doet geen afbreuk aan het feit dat er wel degelijk een juridische basis is voor de bestreden beslissing en aan het gegeven dat, gelet ook op wat reeds werd vastgesteld bij de bespreking van het eerste middel, in voormelde overeenkomst geen beletsel kan worden gevonden om deze beslissing te nemen.

Artikel 51, § 2 , tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt dat verweerder een verzoek tot afgifte van een verklaring van inschrijving kan afwijzen. Het enkele feit dat in deze bepaling is voorzien dat een weigeringsbeslissing dient te worden ter kennis gebracht *“door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20”* en in casu geen gebruik werd gemaakt van een dergelijk model laat niet toe te oordelen dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd. Er blijkt immers niet dat het gebruik van dit document op straffe van nietigheid is voorgeschreven of dat verzoeker enig nadeel ondervond doordat voormeld model niet werd gebruikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 2 van de Overeenkomst van 19 september 1960, van de artikelen 40 en 43 van de Vreemdelingenwet of van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, die aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing, blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend drieëntwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. DE BOECK